

dogodilo. Kaj pa ga je zdravega ohranilo, ne vém. Tudi vinska trta tukaj nobene bolezni nima, temveč leto za letom obilo dobrega vina rodi. Jesen je bila lani zmerno topla, ne od več deževna; kakošna bo letos, Bog vé. Zemlja je povsod po hribih in dolinah dobro rodovitna, samo da jo gospodar le nekoliko prebrca; gnojiti je skoraj ni treba nič; rodi večidel brez vsega gnoja, da je veselje. Pa žali Bog! da je je tako grozno malo obdelane. Lahko bi se zavoljo njene velike rodovitnosti, toplega in blagega podnebja vse v prav raj spreobrnilo, ki bi bil poln mleka in medú, poln rumenega žita, žlahnega grojzda in žlahnega sadja, debelih pogač, mastnih klobas, okusnih plečet in sladkega vina, poln po hribih in dolinah zdravih okusnih vodá, kar sicer krasni Italiji močno manjka, posebno gornji. Da! lahko bi bila in morebiti še bo brdovita Srbija zavoljo omenjenih lastnosti veliko prijetniši vrt kakor je krasna pa na lepih homcih, prijetnih dolinah, okusnih vodah revna Italija. — Pa kaj hočemo? Srb ni najmarljiviji človek v poljedelstvu. On je boljši vojak, barantavec in pastir kakor pa kmet. Tega mu pa ne smemo in ne moremo zameriti, ako pomislimo, v kakih nemilih, da! krvavih okoljščinah je on skozi več sto let skoraj zmirom pod orožjem večkrat po hostah in šumah v vednem boju živeti mogel. Mnogokrat je mogel kruhanosni plug popustiti in za smrtonosno orožje poprijeti v bran svoje vere, svojega naroda, svojih žen in otrok, v bran samega sebe, svojega ognjišča in svoje kuče slamnate; v bran svoje lepe zemlje, ktero je večkrat s svojo lastno krvijo gnojil! Da, veliko čudo je, da je Srb v tako nemilih in krvavih okolišinah svojo vero in svojo narodnost ohranil in da ni čisto zdivjal. Kodar se kri priliva, plug in umetnost počivata. Je li čudo, da je Srbin, ki je skozi 400 let pod turškim jarmom kri prelivaje z orožjem v roki ležal, v izobraženosti za drugimi Evropejci nekoliko zaostal? Jaz bi mislil, da to ni čudo! Skozi 400 let Srbin ni skoraj nobenega družega učenika imel kakor svojo priprosto nevedno majko. Priprosta mati ga je učila sveti križ delati in Boga moliti, — to je bil vés njegov nauk. In kar ga je stara majka učila, je zvesto ohranil in junáško s hanžarom v roci branil. Bolj po šumah (gojzdi) na skrivem je on svojega Boga častil in molil in tako navdušen napadal svojega sovražnika.

Srb je ves goreč Bogo-, domo- in narodoljub in se ponosno Srbin imenuje. On se pogostoma pokriža, Boga hvali, vraga in Turčina preklinja in svoj narod brani pri vsaki priložnosti. Za uk je prebrisane glave. Živi trezno, pijančevanja ne pozna. Ob kruhu, vodi, duhanu (tobaku), česnu, čebuli, papriki in rakii on lahko živi tedne, mesce in leta, — brez teh reči pa nikakor ne, in če jih ima, mu za kuhano jed še mar ni; njegovo kruho-, duhano-, papriko-, rakije-, česno- in čebuloljubje je enako njegovemu hanžaro- in puškoljubju. Ravno tako veliko je njegovo dudlo- in gajdoljubje. Kodar hodi, on na dudlo dudla, na gajde ali gosle brenka, popeva, pleše in kolo mendra, ali pa zamišljen duhan puha. Dela kaj lepo leseno in lončeno posodo, grozovite hanžare, puške, sablje, gosle, dudle, gajde itd., kar vse se je brez mojstra naučil. Obdela in poseje pa le toliko zemlje, kolikor misli, da mu bo dosti pridelka čez zimo za se in družino svojo, za več se ne briga ne. Namesti, da bi zemljo obdeloval, težavno in vroči pot potil, rajši po nji neštevilne čedice žival: kónj, goved, ovác, gosí, puranov, posebno pa svinj pase, kar vse mu malo truda, pa lep denar dá, kterege on za svojo puško najbolj ljubi.

Poljedelstvo je za Srba, posebno pa za srbsko živino, kaj težavno; uboga žival se muči in trpi, da je groza; nosi težak, neukreten jarm iz dveh brunov zbit na svojem vratu. Srbski plug je komaj plugu podoben, štirje voli ga komaj vlečejo, in voz srbskega seljaka (kmeta) je — kaj bi rekel — tak, kakor so bili vozovi, na katerih so za babilonski turn opeko in kamnje vozili; grozno visok je,

kratek, pa nerodno skup zbit in težak, da se Bogu smili; kolesa so grozno visoke in težke in večidel se kolo ob kolesu brusi. Se vé, voz srbskega kmeta je vés lesen, samo lunki so drenovi, in Srb si kakor vse potrebno hišno in poljedelsko orodje, tako tudi voz sam neukretno skup stolče, ne porajta pa ne, ali so kolesa voglate, težke, eno večje od drugega, da se le vrté; voz se ziblje, klopoče, škriplje in cvili, da je groza; ne namaže ga nikoli, da le naprej gré, če prav težavno, da le gré. Srbski kmet se za vse to še ne zmeni ne, marveč misli, da voz more take godbi in plesu podobne glasne lastnosti imeti; zato vesel na njem čepi in vesel gode in popeva s svojim vozom vred. Se vé, da njegova godba na dudlo in gajdo, kar si vse sam pa bolj umetno kakor svoj voz naredí, je dosti bolj prijetna kakor njegovega voza. Najlepša srbska národna godba je na gosle; marsikteri kmet jih tako mило ubera, kakor da bi se bil celo svojo mladost v kaki muzikalni šoli godbe učil.

(Dal. prih.)

Dopisi.

Iz Dunaja 18. julija. M. — Srčno se Vam zahvalujemo, da ste tiskali pravila, po katerih v Beču za Vodnikov spominek dnar naberaemo. Bog daj, da bi se kmali tudi v Slovenii začelo tako naberati in da bi se kmali moglo središče Slovincov olepšati s kipom našega prvega pesnika. — Deputacija tukaj živečih Slovincov se je gosp. dr. Toman-u zahvalila za krepko zastopanje pravic slovenskega naroda. Zopet Vam pošiljam 20 gold. nov. dn. *), ktere sem dobil od sledečih gospodov: M. vitez Vesteneck 5 gold., Domicelj 2 gold., S. Jenko 1 gold., Lj. Vašič 1 gold., J. Horak 1 gold., Janko 1 gold., J. Noli 3 gold., Slavoljub Pour 1 gold., Vlad. Ravnikar 3 gold., J. Pajk 1 gold., J. Klemenčič 1 gold.

Iz Hrvaškega blizo meje turške 15. jul. * — Sv. Petra dan, pravoslavnega praznika, bili smo v Žerovnici, prav na meji turški, odkodar je veliko raje (raja Turčini pravijo kristjanom) prišlo na shod ali, kakor pravijo pri nas, na zbor: zale dekleta, čez seženj veliki možje, oba spôla z dolgimi kitami na hrbtu, v ktere so večidel svinčene ali plehaste, malo le srebrne svetinje vpletene. Veselili so se ti reveži življenja in svobode na naši zemlji ter plesali kolo, da se je vse kadilo. Vprašam enega, kako jim gré, pa mi odgovori: „E, gospodine, danes jesmo dobre volje; sutra neznamo, budemo još živi.“ Rekli so mi, da tako pazijo zdaj Turci na nje, da ga brž posekajo ali pa v ječo pošljejo, kdor le črhne zoper Turka. Pobrli so jim pa že vse razun najpotrebnišega za živež. „Raja, krsti, psi, dajte harač, porez ali što je, ali pocrkajte!“ Tako Turki od kristjana davek poberaajo, kadar paša pride, kteremu morajo vsako noč, dokler je v kakošnem kraju, najlepše dekleta po redu dopeljavati, da se svinja nasiti Kurenta! — Komu bi se ne smilile reve! — komu ne? — vprašaj le tiste nemške časnike, ki vsaki dan slavo pojó turškemu polomescu, pa ti bojo rekli: „A, was diese Räuberhorden, diese Wilden, verdienen nichts Besseres!“ (E, kaj ta roparska drhal, ti divjaki niso boljšega vredni!) In zakaj nek nimajo ti časniki celó nič usmiljenja do kristjanov na Turškem? Zato, ker so — Slovani, ktere bi radi v žlici vode potopili. Kdor je turško življenje sam vidil, vé, da ni nemarnišega človeka na svetu kot je Turk: kava, lula pa ženska — to večidel je edino Turkovo delo. Raja mora za njega delati, da more s podbitimi nogami celi ljubi dan — v zrak zijati in zdehati. Al Božja pravica bo tudi raji pomagala, tako gotovo, kakor je solnce na nebu.

Iz Maribora 18. julija. ☉ — Bliža se konec šolskega leta; malo le nši,eni d odbila bo ura težav in skrbi našim mladenčem na srednjih in viših učiliščih. Raz-

*) Prejeli in hranilnici ljubljanski izročili.

Vred.

peljali se bodo sini krasne Modrice na vse strani naše domovine, da bi se spočili in okrepčali za novo delovanje. Lepa je navada slovesna svečanost pri sklepu šolskega leta, tudi koristna za našo narodnost, ker se sliši večidel tudi domača pesmica in slovenska beseda, ki budi mladino in jo uči spoštovati domovino. Lani se je govorilo po slovensko v Ljubljani, Novem mestu, Celji, Mariboru in Trstu, „Novice“ so prinesle le dva govora: ljubljanskega in novomeškega. Škoda za ostale tri, ki so se izročili pozabljivosti. Naj bi letos domoljubni in iskreni govorniki se ne branili izročiti svojih govorov, kteremu koli slovenskemu časopisu; vém, da bo vsaki rad razveselil svoje čitatelje z njimi. Tukaj v Mariboru bo govoril letos gospod abiturient J. Lajh. Iz Celja smo zvedili, da ne bo letos nobene svečanosti. To nam se čudno zdi, ker ravno celjska gimnazija je bila početnica slovenskih govorov pod prejšnim ravnateljem, ki je bil sicer Nemec, pa pošten Nemec. Sedanja ravnatelj celjske gimnazije, gosp. Jos. Premru, je po rojstvu Slovenec, tudi se rad ponaša, da je za slovenščino veliko storil, da je bil kakor „Slowenischer Agitator“ preganjan itd. Bilo bi prav lepo, ko bi hotel gospod enkrat možko pokazati tudi v djanju, kar tako rada njegova beseda govori. Na postavni poti se vsak pošten človek sme obračati, tudi Slovenec. Cesarjeva beseda je uničila tiste žalostne čase, v kterih je veljalo: „Die Herren oben sehen es nicht gerne, wenn man ein Slawe ist“.

Iz Maribora se piše „Glasonoš“ med drugim to-le: V nedeljo 3. avgusta bode se slavila prva obletnica čitavnice naše. Že v saboto zvečer pričakujemo mile nam goste iz Ljubljane, Celja in ostalih mest slovenskih, morebiti tudi kterebrata iz Hrvaške. V nedeljo bode služba božja v cerkvi sv. Vekoslava, pri kteri se bode prepevala slovenska maša zložena po gosp. Miklošič-u, bratu dunajskega Miklošiča. Opoldne bodo imeli vsi družbeniki in gosti v dvorani Macherovi veliki obed in proti večeru bode v isti dvorani slovesna „beseda“.

Iz Maribora. (Povabilo). Mariborska čitavnica bo 3. avgusta t. l. praznovala svojo prvo obletnico. Ob 10. bo sv. maša slovensko pevana v cerkvi sv. Alojzija, ob 7^{1/2}. pa beseda v slovesno okinčani dvorani Maherovi. K tej svečanosti so povabljeni vsi rodoljubi in prijetli Slovinci, da se udeležijo. Nekterim smo osebno povabilo poslali, al ker vsem, kterim bi radi, ne moremo, zato naj naše slavne „Novice“ glas dajo, da pridejo k naši narodni svečavnosti. Pričakujemo slavne naše može, kteri slovenskemu narodu s peresom, besedo in djanjem služijo, da pridejo in se z nami razveseljujejo in naše nade krepijo; pričakujemo naše kmete v okolici, da tudi oni se znami veselijo in razgovarjajo in si pogledajo ravni pot omike; pričakujemo tudi prijazne slovenske žene in dekleta, naj tudi one našo obletnico poslavijo. Ker je dvorana velika, je tudi lahko društva veliko, in mislimo, da bomo pri tej priliki doživeli dan, ob kterem bo v Mariboru tudi Slovenec smel „glavo malo po koncu“ nesti. Sicer je pa te svečanosti edini namen družbeno razveseljevanje, pri kterem naše prijatle prepričamo o našem delovanju zastran narodnega napredka in narodne omike, pa tudi naše nasprotnike osramotimo, kteri so nam toliko podtik pod noge metali. Pozabili smo žalo in veselimo se obletnice.

Prijatli pridite! čuli bomo tudi druge pevce iz raznih slovenskih mest! Mariborska čitavnica.

— Po vrnitvi iz Rima so svetli nas gosp. knezoškof izdali pastirsk list v slovenskem jeziku, v kterem kakor ljubeznjiv oče govori s svojimi otroci. V 21. listu „Danice“ je natisnjeno pismo celo.

V Gorici 10. julija. * — V predposlednjem listu „Novic“ se nahaja dopis iz Gorice, ki govori o tukajšnjih šolskih zadevah in ustanovitvi čitavnice. Naj nam gospod dopisatelj nikar ne zameri, da nismo skoz in skoz njegove misli in da pristavimo njegovemu dopisu nektare, kakor se

nam zdi, potrebne opazke. Gosp. dopisnik graja „naravnost in oistro, da se učenci na normalki učijo le enega in ne tudi drugega deželne jezika.“ Po mojem mnenji je to graja, ki je tukajšna normalka ne zasluži; vsaj se je vse zgodilo, kar smo zahtevali; ustanovljeni so potrebni razredi, deželna jezika sta učna jezika postala. Ali smo kaj več hotli in ali gré pametno še kaj več hoteti? Pa premostimo enmalo dopisnikov predlog o tej zadevi. On misli neki, kakor se njemu pozdeva, na normalki še vladajoči napaki s tem v okom priti, da predloži sèm spadajoči nasvèt, po kterem bi se v prvih dveh šolah učil le materni jezik, v tretji in v četrti naj bi bil pa tudi drugi deželni jezik zapovedan predmet. Ne zamerim gosp. dopisniku te tirjatve, ker se menda osebno ne pečá s šolo. Naj mu le povem toliko, kar je treba. Po njegovem nasvetu bi mogel vsak zgornji normalni razred po tri jezike kot zapovedane predmete imeti, to je, Lahi laškega, nemškega in slovenskega, Slovenci pa slovenskega, laškega in nemškega; po tem takem bi se vsi predmeti prednašali Lahom v laščini in Slovencom v slovenščini, kakor dozda kot v učnih jezikih, nato bi pa še vsak vstrični razred imel po tri jezike kot zapovedane predmete. Če se to pri otrocih kakih 8 do 9 let brez nobene škode in uspešno dá dovršiti, naj se za Božjo voljo nikar ne odlašá, vpeljati Kant-ovo „Kritik der reinen Vernunft“ kot berilo že v prvi gimnazijalni razred, ali vsaj kaj takega. Zagotavljam gosp. dopisnika, da imajo učitelji in učenci na normalki že zadosti opraviti s tem, kar imajo, in da, če gré predpisano delo kaj srečno od rok, se ne bo treba nikomur pritoževati zastran zdatnega uspeha. Dokler je pa treba človeku z otroštvom začeti življenje, to je, dokler Stvarnik ne bode oborožil otroka z višimi zmožnostmi, da se bo mogel učiti zraven drugih enako važnih predmetov ob enem tudi še več jezikov, ostanejo takošni nasveti in naj so še tako domoljubnega značaja le — nasveti. Ne zoperstavljam se sicer temu pri drugih okolišinah še le pametnemu predlogu, marveč želel bi tudi jaz in z mano vsak odkritosrčen domoljub, naj bi se dovršil; toda ne terjajmo preveč! Že tako kričijo stariši, da so njih otroci preobloženi. Čeravno ni vse tako res, kakor oni trdijo, vendar se ne dá nikakor tajiti, da bi ti učenčki ne imeli že zadosti opraviti v šoli in doma. Tudi gré pomisliti, da bi po onem predlogu normalnim tretjo-razrednikom bil še povrh zapovedani predmet nov, ptuj jezik, ki bi jim v njih rahli starosti preveč težave delal in uspeh bi menda vendar ne bil precejšen imenovati. Lože in s pravičnim upom na srečen izid bi se dale gimnazija in realka tako osnovati, in prav pameten je g. dopisnika predlog za osnovo poslednjega zavoda. Tù se že dá kaj opraviti, tù se dá vpeljati še drugi deželni jezik kot zapovedan predmet. (Kon. prih.)

Iz Matérije 19. julija. J. L. — V 29. listu se pritožuje neki rodoljub zavolj krivopisa nekterih vasi v Primorju. To je prav in potrebno, — al treba je, da „Nov.“ ono popravo popravite tako-le: Namesti „Košana“, vas pod ljubljansko vlado, postojnsko komisijo recite Kozina, ker tako se imenuje vas na tržaško-reški veliki cesti, in namesti „Kasiane“ recite Kozjane ali tudi Kozje, vas matarske županije. — 11. dan t. m. je bila pri nas huda ura; toča nam je na polji veliko škode storila; polje je nam grozno lepo kazalo, tako, da ljudje ne pamtijo take letine, — al zdaj je polovica preč. Vendar bomo hvala Bogu! imeli bolje letino kot lani, ko nam je bila velika suša vse pokončala. Eni pravijo, da nas mili Bog kaznuje, ker tukaj radi plešemo. Al če se človek v poštemem plesu veseli, menda ni pregrešek, če enmalo poraja, saj tudi naši stari očaki so rajali še bolj kod mi, in tako bo, dokler bo svet stal.

Iz Škofje Loke 16. julija. X. K. — Drage „Novice!“ Ko bi se čulo iz medvedovega brloga slavčkov petje, ne bi bilo skor nič bolj čuda, kakor da se izmed

loških prebivavcov, ki še večidel spijo „sladko spanje nedolžnih“, čuje glas blage domoljubke, katero poznati so nekateri loški prebivavci ravno tako radovedni kakor vé, drage „Novice“. (Pisemce to smo prejeli po pošti „ljubljanški“ iz „Šk. Loke“. Ali je blaga pisateljica tega pisemca res to, za kar se nam oznanja, ne vémo, ker so vredništva o takih zadevah zelo neverni Tomaži; al to je gotovo, da vse hrepeni po tem, da bi vrla Ločanka, ki nam je unidan pisemce pisala, se vstopila v vrsto Novičnih dopisnikov. *Vred.*)

Iz Kranja 20. julija. ‡ Ker je naša šterna v sred mesta lepo dodelana, je neki bližen hišen posestnik 13. dne t. m. s primerno večernico zaznamoval to dobrotljivo napravo, ki nas po dolgem prenehu oskrbljuje spet z obilno vodo. Prepevali so pri tej slovesnosti naši pevci domače pesmi, pa tudi naša šolska mladina je želela s svojim petjem poslaviti ta dan. Le škoda, da se pevci na tej in uni strani niso prav ujemali, kar pa je nekim trem gospodom, ki niso Krajci, moglo posebno po volji biti, ker toliko večje veselje so kazali, kolikor bolj so pevci navskriž peli. Neki rodoljuben mestjan viditi veselje teh stranskih gospodov, stopi k njim pa vsakemu daruje nov krajcar — češ: vsako delo zasluži svoje plačilo, zakaj ne tudi nemškutarija!

Iz Ljubljane. Družba tukajšnjih zdravnikov je prvemu dunajskemu profesorju zdravilstva dr. Rokitski-mu, katerega celi svet šteje med prvake učenosti zdravniške in ga mi Slovani še posebno ponosno imenujemo moža naše krvi, poslala unidan pismo, v katerem mu veselje razodeva, da je bil v vrsto dvornih svetovavcov povzdignjen. Rokitsky je 17. t. m. se zahvalil za to s sledečim pisemcem:

„Visokočastni gospodje tovarši! Pismo Vaše od 11. t. m. me je srčno ganilo, ker mi je povedalo, da ste mi tako prijazno udani. Zato mi je eno najdražjih spominkov in mi bode predrag spominek prijateljstva mojih vrstnikov in tovaršev zdravniških. Zato se Vam zahvalujem iz globočine svojega srca in Vas prosim, da tudi vprihodnje ohranite prijaznost in vernost svojo

Svojemu odkritosrčnemu in udanemu častitelju in prijatlu Karolu Rokitski-mu.

— V saboto je bila konecletna preskušnja iz reje murbinih in družih sadnih dreves in pa iz sviloreje, ktere nauke teoretično in praktično v domačem jeziku že 10 let uči gosp. Andrej Fleišman, učitelj botanike. Podvrglo se je letos tej preskušnji z dobrim uspehom 13 pripravnikov ljudskih šol, za ktere je ta nauk od leta 1852 predpisan nauk. Tudi bogoslovci 4. leta so prostovoljno poslušali ta nauk, ker vrli gospodje spoznavajo, da jim je zlo koristen, kadar pridejo na deželo in počnejo svoje lastno gospodarstvo ali pa da podučujejo kmeta. Zlasti sviloreja se je jela pri nas zlo obdelavati in se bo čedalje bolj; zato je hvale vreden vsak, kdor se je uči, ako je po besedah latinskega klasika tako „srečen, da deleč proč od mestnih homatij more kadaj s svojimi lastnimi voliči obdelavati zemljo svojo.“ Zato moremo le z odkritosrčno pohvalo omeniti častitega domoljuba gosp. dr. Jan. Ahačič-a mlajšega, ki se je letos z veliko marljivostjo udeležil tega nauka in se celó z izvrstnim uspehom podvrgel preskušnji kakor vsak drug.

— V pondeljek popoldne je v sobi svetlega našega gospoda knezoškofa, kamor je ravno po nekem opraviu prišel, nagloma umrl častiti vodja tukajšnjega Alojzjeviša, gosp. Juri Grabner. Kakor gospoda kneza, ki so rajnega radi imeli, je osupnila vsakega družega nagla smrt njegova, čeravno je že več časa za protinom (putiko) bolehal in prejšni dan veliko krvi iz sebe izmetal. Brž ko ne mu je kaka velika žila počila.

— Poslednje novice, ki so zastran bolezní našega gosp. deželnega poglavarja iz Karlovških toplic dospele v Ljubljano, so čedalje bolj žalostne.

— Sedmi zvezek „Grlice slovenske“, vredjen po gosp. Jurju Fleišman-u, je ravnokar prišel v tiskarnici Blaznikov na dan. Obsega ta zvezek srbsko „Budnico“, Riharjevo „Savico“ (besede Tomanove), narodno slovensko „Samče“, Fleišmanovo „Prostost“ (besede Tomanove), Goršičevo „Na razhodu“ (besede Tomanove), Fleišmanovo „September“ (besede Vilharjeve), Fleišmanov „Studenček“, „Ločenje“, poslovenil Anton Leban, napev čigav? ne vémo, Fleišmanovo „Delapust“ (besede Praprotnikove), J. Hašnikovo „Sanjač“, in narodno slovensko „Gorsko“. — Tudi ta zvezek je zanimivo sestavljen, natis ličen, cena nizka (veljá le 27 nov. kr.) — Ker ravno o domačih pesmah govorimo, naj spomnimo, da v nedeljo zvečer je igrala vojaška muzika našega polka na kolodvoru v gostivnici Lauševi; vodju te muzike gosp. Jedličku gré hvala, da nam večkrat tudi kako domačo zaigra; med mnogimi drugimi smo slišali tudi novo Vilharjevo polko „živio-polka“, ki je tako dopadla, da so jo štirikrat ponovili.

— Pred malo dnevi smo dobili v roke prvih 10 pól „Slovenskega Pravnika“, ki ga je s pripomočjo gospodov: M. Cigale-ta, Jož. Kersnik-a, Petra Kozler-ja, dr. V. Pavlič-a, dr. Iv. Sernec-a, L. Svetca in dr. Jerneja Zupanc-a izdal gospod dr. Razlag. Na prvi pogled že se vidi, da je delo izvrstno osnovano ali kakor Nemec pravi, „vortrefflich angelegt“; kar pa se jezika tiče, bo knjiga ta spet nov udarec vsem tistim, kateri abotno blebetajo, da slovenski jezik ni ugoden za kancelije. Radostni pričakujemo celega „Pravnika.“ Kje pa ga dobivajo naročniki, je oklical gosp. dr. Razlag na str. 243 poslednjih „Novic“.

— (*Póberki iz raznih časnikov.*) V „Laibacheri“ se je vnela pravda zavolj zemljišnega davka na Kranjskem. Gosp. Brolich se je v državnem zboru, kakor naši bravci vejo, pritožil zoper katastersko cenitev zemljiš in gospod dr. Henrik Costa se je v „Laibacheri“ vstopil na njegovo stran; gospod Decenti se je zoper to pritožbo ustavil in trdil, da krajske dežele ni nobena krivica zadela; gosp. Brolich odgovori gospod Decenti-tu in bolj na drobno dokaže, da je katasterska cenitev napačna bila; obema gospodoma — Brolichu in Costatu — odgovarja spet gospod Decenti in zagovarja svoje misli kolikor more; na to se oglasi gosp. Matija Koren iz Planine in določno kaže, koliko višje so cenjene zemljiša na slabem zemlji krajski memo dosti boljše štajarske; kjer pa številke tako glasno govore — misli gosp. Koren — ni treba dolzega besedovanja, in res je taka. Gosp. Decenti na celem Krajskem ne bo menda treh dobil, ki so na njegovi strani. — „Laibacherca“ je te dni junaškega Luka Vukalovića od predbojnika narodne nezavisnosti degradirala na potepuha roparskega. Kakor Luka Vukalović „Novicam“ „iz Sutorine“ telegrafira, ne bo „Laibacherce“ tožil zavoljo „Ehrenbeleidigung-e“, ki mu jo je prizadjala po svojem privatkorespondentu iz „Castelnuovo“.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. (*Iz državnega zbora.*) Zbornica poslancov je pretekli teden pretresovala dohodke in stroške za tobak, rudarstvo, železnice in pošte, in je potrdila predloge Herbstove in Schindlerove, kateri zadevajo postavbo za tisk in skrivnost pisem; te postavi še zdaj niso rešene, ker je zbornica gospôska dosihmal že veliko tega podrla, kar je zbornica poslancov sklenila, in tako se mota in mota ta reč brez konca in kraja, in mesci in mesci tekó, pa še zmiraj nič ni. In vse to zadržuje, da zbornica poslancov ni še prišla do zemljišnih, hišnih in družih davkov, do cene solí, do razmere med državo in dunajsko banko itd., katerih sklepov že vsak radovedno pričakuje, ker bolj ali manj zadevajo žep vsakega. Čeravno pa vse to za letošnje leto še ni dognano, je vendar 17. dan t. m. državni minister zbornici napovedal, da vlada